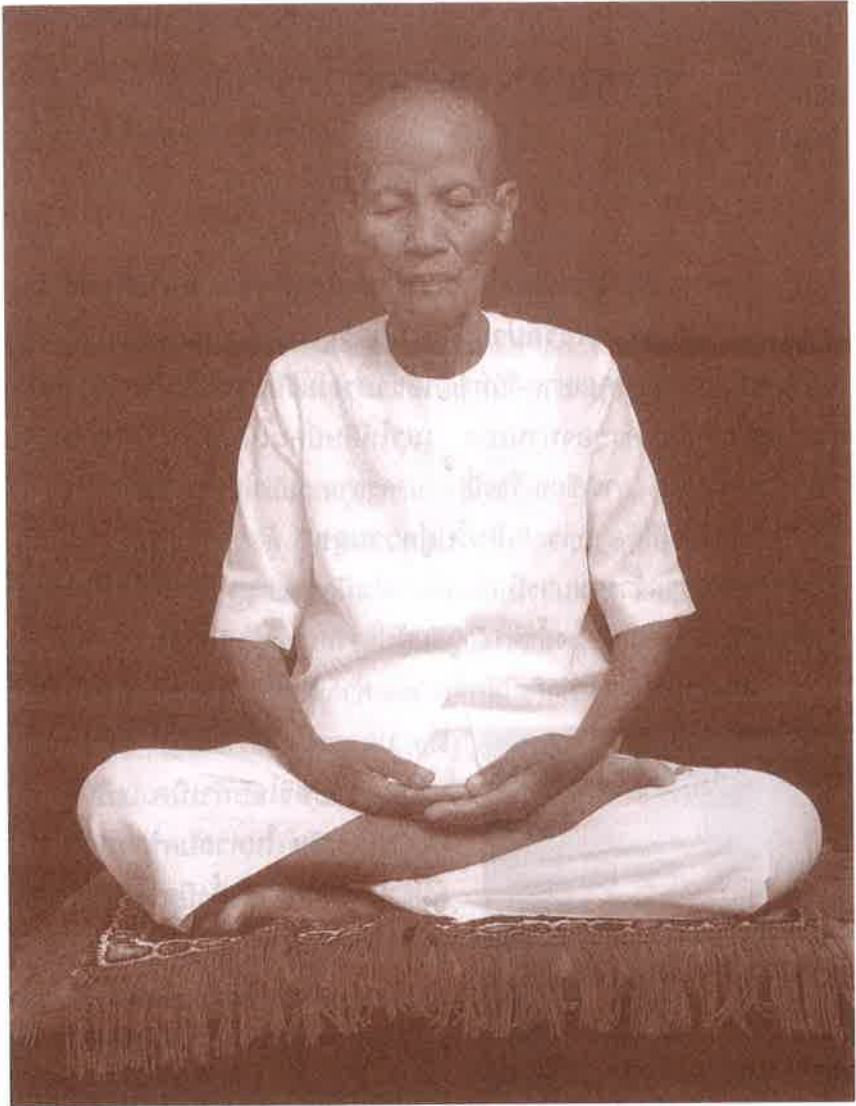

คุณยายอาจารย์จันทร์ ขนนกยูง

คุณยายอาจารย์จันทร์ ขนนกยูง

เหตุการณ์ที่เล่าในเรื่องนี้ เป็นชีวิตตอนหนึ่งของคุณยายจันทร์ ขนนกยูง ลูกศิษย์ หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ (พระมงคลเทพมุนี) ผู้เขียนเป็นศิษย์คนหนึ่งของคุณยายจันทร์ ได้รวบรวมเรื่องเหล่านี้จากคำบอกเล่าส่วนใหญ่จากถ้อยคำของท่านเอง เล่าให้ศิษย์คนโน้นฟังคนนี้ฟังบ้างเป็นบางครั้งบางโอกาส การเขียนเรื่องนี้มิใช่นำครูอาจารย์มาโอ้อวด แต่ปรารถนาให้เป็นกำลังใจต่อผู้ที่ต้องการ “เดินไปสู่ความสุข” ด้วยการปฏิบัติธรรมเป็นตัวอย่างของการสร้างสมบารมี เรื่องนี้อาจไม่มีความหมายสำหรับผู้ปรารถนาอยู่เป็นทาสโลกแต่เป็นของล้ำค่าสำหรับผู้ปรารถนาอยู่เหนือโลก

คุณยายอาจารย์ เกิดเมื่อขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่ ปีระกา (ตรงกับวันที่

คุณยายอาจารย์จันทร์ ขนนกยูง

๒๐ มกราคม พ.ศ.๒๔๕๒) มีพื้นเพเป็นชาวนครชัยศรีโดยกำเนิด เป็นลูกพ่อพลอย แม่พัน ในครอบครัวของชาวนาผู้มีฐานะปานกลาง ทั้งบิดาและมารดามีพี่น้องร่วมท้อง ๙ คน ท่านเป็นคนที่ ๓ พ่อเป็นคนตั้งชื่อให้ว่า **จันทร์** ชีวิตในครอบครัวราบรื่น แม่ไม่เคยขัดใจพ่อ พ่อเป็นคนนิสัยดี มีความปรารถนาดีต่อผู้อื่นเสมอ ชีวิตของพ่อตรากตรำอยู่กับ

งานหนัก ในฤดูทำนาและเก็บเกี่ยวข้าวพ่อทำงานตั้งแต่เช้ากระทั่งค่ำ พ่อสอน

ลูกๆ เสมอ ให้เป็นคนซื้อต่อตนเองและผู้อื่น ให้ขยัน ไม่ปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ คุณยายจันทร์จึงตัดสินใจเป็นคนขยันขันแข็ง ทำงาน แคล่วคล่องว่องไว อดทน แข็งแรง พอฝึกมาตั้งแต่เล็ก ให้ตื่นนอนแต่เช้า ช่วยตอนควายไถนา หรือไม่กี่เข้าครัวจัดหาอาหารไปส่งพ่อที่ท้องนา คุณยายอาจารย์รักธรรมชาติในทุ่งกว้างเป็นชีวิต มีความรู้สึกอึดแอ็บเป็นอิสระแก่ใจ ในยามที่มองทะเลขาวอันกว้างใหญ่ไพศาลสุดลูกหูลูกตา ยามเช้ายามเย็น เมื่อพระอาทิตย์ขึ้นหรือจลลับขอบฟ้า ดวงตะวันกลมโตสีแดงนารักนกในความรู้สึกเหมือนจะอยู่ไม่ไกล จึงคิดตามประสาเด็กๆ ว่า **วันหนึ่งข้างหน้าจะไปให้ถึงที่ดวงตะวันอยู่ให้จงได้** คิดล่วงหน้าไว้โดยไม่รู้ว่า ในที่สุดก็ไปถึงได้ แล้วจริงๆ

พอมีนิสัยขยันอดเยี่ยมอยู่ประการหนึ่งที่ลูกๆ เคารพกันนักหนาคือแม่ พ่อเต็มสุราทุกวันๆ ละ ๑๐ สตางค์ในสมัยนั้น แต่พ่อไม่เคยกล่าวคำหยาบคายต่อลูกคนใด ไม่เคยโกรธแล้วแข่งด่าเหมือนคนเมาอื่นๆ เพราะถือว่า **ปากของพ่อแม่ศักดิ์สิทธิ์นัก** ถ้าจะว่าสิ่งที่ไม่ดีอะไรต่อลูก ลูกอาจจะต้องเป็นจริงไปตามนั้นได้ เพราะนิสัยอันเป็นความดียิ่งอันนี้ เหตุบังเอิญวันหนึ่งที่ทำให้คุณยายอาจารย์จะได้มาใช้ชีวิตในทางธรรมจึงได้เกิดขึ้น

วันนั้น ประมาณ ๑ ทุ่ม ขณะนั้นคุณยายอาจารย์อายุประมาณ ๑๒ ปี พ่อดื่มเหล้าตอนเย็น ๑๐ สตางค์เหมือนเช่นเคย แล้วกลับมาอนบนแคร่ในคอกควายตามหน้าที่ที่ต้องนอนเฝ้า ส่วนแม่และลูกๆ อยู่บนบ้าน ด้วยฤทธิ์สุราพอกันนอนบนพื้ผาไปด้วยเรื่องต่างๆ ตามประสาคนเมา แม่คงจะรำคาญ จึงสงสัยว่าแกมล้อเลียนลงไปว่า

“เฮ้อ! ไฉนกระจะออกอาศัยรังเขาอยู่”

ถ้าเป็นครอบครัวอื่น การว่ากันเพียงแค่นี้ก็ไม่น่าขัดเคืองอะไรมาก แต่สำหรับชีวิตพ่อกับแม่ พ่อมีปมด้อยอยู่เพราะเป็นคนจน แม่รวยกว่ามาก การว่าอาศัยรังเขาอยู่จึงสะเทือนใจนัก เกิดโทสะเหมือนงูถูกตีขวิดหาง พ่อจึง

ได้ส่งเสียงถามขึ้นว่า

“ลูกๆ ทุกคนได้ยินไหมว่าแม่มีงดาฏ”

สิ่งที่ได้รับคือความเงียบสงัด ไม่มีใครกล้าตอบ แม้จะตะโกนถามซ้ำอีกครั้งก็ไม่มีใครกล้าตอบ เสียงพ่อก็ยิ่งดังลั่นขึ้นทุกที

จนในที่สุดคุณยายอาจารย์อดรนทนไม่ได้ เพราะเกรงว่าหากพ่อโกรธมากขึ้น อาจจะขึ้นบันไดมาทูปตีแม่ ด้วยความเป็นห่วงแม่จึงทำให้พูดปดโพล่งออกมาว่า

“พ่อกๆ แม่เขาไม่ได้ว่าพ่อหรอก”

เหมือนน้ำมันเชื้อเพลิงราดบนกองไฟ พ่อหันความโกรธมายังลูกตวาดลั่นขึ้นทันทีว่า

“ลูกทุกคนว่า แม่ไม่ได้ว่ากู ให้มีงทูนวกห้าร้อยชาติ”

เสียงสาปแช่งนี้ราวกับสายฟ้าฟาดลงกลางความรู้สึกนึกคิดของคุณยายอาจารย์คำของพ่อแม่ นั่นคักดีลิตธิ์นั้ก พ่อไม่เคยสาปแช่งด่าว่าลูกเลย ครั้งนี้ ลูกคนอื่นไม่ได้พูด ตัวเราพูดคนเดียว ชาติต่อๆ ไป เราคงทูนวกแน่ จะทำอย่างไรดีถ้าจะขอขมาโทษพ่อตอนนีพ่อกยังโกรธใหญ่ จึงคิดเอาตามประสาเด็กที่เคยเห็นธรรมเนียมชาวบ้านย่านนั้นเขาขอขมากันใกล้ตายว่าเราจะเอาไวขอขมาตอนพ่อเจ็บใกล้ตายก็แล้วกัน

๒ ปีต่อมาพ่อเจ็บกระเสาะกระแสะเรื้อรังด้วยโรคชรา ประมาณ ๑ ปี ลูกๆ ก็เปลี่ยนกันดูแลรักษาพยาบาล วันที่ลึ้นใจลูกทุกคนอยู่ ยกเว้นคุณยายอาจารย์ผู้เดียว พายเรือออกไปทุ่งนาด้วยความรู้สึกรับผิดชอบงาน เพื่อดูข้าวในนาที่กำลังเขียวข่มงามเต็มทีในฤดูน้ำหลากเดือน ๑๒ กลับมาถึงบ้านพ่อสิ้นลมแล้ว ลูกทุกๆ คนได้ทันขอขมาโทษ มีแต่ตนเองเท่านั้นมาไม่ทัน

ความกลัวชาติต่อไปจะทูนวกย้อนกลับมาจับใจอย่างหนักหน่วงอีกต่อจากนี้จะต้องไปขอขมาพ่อทีใดเล่า เกิดความว้าวุ่นใจสุดประมาณ ไม่ทราบจะหันไปปรึกษาหาที่พึ่งใดได้ ได้แต่ร้องไห้จนไม่มีน้ำตาจะร้อง ช่วยกันจัดการ

ศพของพ่อตามประเพณีที่วัดข้างบ้าน คุณยายอาจารย์เฝ้าสวดมนต์อ่อนวอนขอให้พ่อมาเข้าฝันเพื่อจะได้ขอขมาลาโทษ แต่ก็ไม่เคยได้เห็น ญาติผู้ใหญ่ช่วยปลอบใจ ให้หุตส่าห์ทำบุญแล้วแผ่กุศลไปให้พ่อบ่อยๆ พ่ออยู่ทางโน้นจะได้อนุโมทนา

คำว่า **ทางโน้น** ทำให้คุณยายอาจารย์เฝ้าซักถาม คำตอบก็เพียงว่าทำดีก็ได้ไปอยู่สวรรค์ ทำชั่วก็ต้องตกนรก คุณยายได้แต่รำพึงกับตนเองว่า สวรรค์และนรกอยู่ที่ไหนกัน ทำไม่จะรู้ได้ว่าพ่ออยู่ที่ใด ทำอย่างไรจึงจะได้พบความคิดเหล่านั้นได้วนเวียนติดอยู่ในใจไม่มีเวลาไว้คิดเรื่องอื่น จนอายุย่างเข้าสู่วัยสาว

คุณยายอาจารย์เล่าว่าเมื่อสมัยท่านเป็นสาวนั้น มีนิสัยแปลกๆ ที่สังเกตตัวเองได้ว่าไม่เหมือนหญิงสาวอื่นๆ คือแม้จะมีชายหนุ่มมาสนใจ แต่ท่านไม่มีความสนใจเรื่องเพศตรงข้ามเลย จิตใจวางเฉย เห็นใครในวัยเดียวกันมีเหย้าเรือนไปอย่างไร ก็ไม่รู้สึกรินดี กลับรู้สึกสงสารว่าไม่น่าจะต้องเป็นเช่นนี้ เมื่อถึงคราวของตนเองบ้างก็หลบเลี่ยงต่างๆ นานาจนพ้นมาได้

นอกจากนั้นที่เป็นนิสัยผิดคนธรรมดาอีก คือ **ความมักน้อย**ไม่ปรารถนาทรัพย์สินสมบัติแม้การช่วยครอบครัวทำนาแทนพ่อ ทำให้แม่และพี่ๆ ตอบแทนด้วยการซื้อเครื่องประดับเป็นทองคำชนิดต่างๆ ให้คุณยายอาจารย์ก็ไม่เคยยินดี คงให้แม่เก็บไว้โดยไม่คิดจะสนใจนำมาตกแต่ง ไม่ว่าจะเป็นเวลาปรกติหรืองานเทศกาลใด ความคิดหมกมุ่นที่รบกวนจิตใจ และไม่สามารถระบายความทุกข์นั้นให้ใครๆ ฟังได้คือพ่ออยู่ที่ไหน ทำอย่างไรเราจึงได้พบพ่อ มิฉะนั้นเราคงจะหุหนวกहार้อยชาติแน่

ปีพุทธศักราช ๒๔๔๐ คุณยายอาจารย์ดีใจที่สุดเมื่อมีคนเล่าให้ฟังว่า **หลวงพ่อดปากน้ำ ภาษีเจริญ** ค้นพบวิธีปฏิบัติธรรมวิชาธรรมกาย รู้เห็นในข้อสงสัยต่างๆ แม้รกรสวรรค์ก็สามารถไปดูได้ พอได้ฟังข่าวก็แทบจะไปวัดปากน้ำให้ได้ในวันนั้น แต่การหาวิธีออกจากบ้านไม่ใช่ของง่าย จะรำล้าแม่โดย

บอกว่าจะไปปฏิบัติธรรมแม่คง
ไม่ยอม ใครๆ ก็คงจะไม่เข้าใจ
เพราะคนวัยเดียวกันไม่มีใคร
สนใจเรื่องอย่างนี้ ต้องคอย
จังหะเวลาอยู่จนถึง ๖ ปี จึง
ได้อ้างว่าจะไปอยู่กับน้ำที่
กรุงเทพฯ เพื่อหางานทำ ถ้า

แม่จะเฉลียวใจสักเล็กน้อย แม่คงจะสงสัย เพราะคุณยายอาจารย์ลำแม่และ
พี่น้องด้วยการออกปากยกทองรูปพรรณทั้งหมดให้ ตลอดจนถึงดินมรดกก็ไม่
ขอมลสิทธิ์ในส่วนแบ่ง ความมกน้อยของคุณยาย

แม่จะมองเห็นแม่บังเกิดเกล้า น้ำตาอาบหน้า หันหน้าหนีเข้าฝาเรือน
สะอึกสะอื้นให้เมื่อลูกกราบลา ไม่ใช่คุณยายอาจารย์จะไม่รักแม่ แต่อำนาจ
ของความปรารถนาในการปฏิบัติธรรมเพื่อตามหาพ่อที่แรงกว่ามาก ทำให้
หักใจถือห่อผ้าลงเรือนได้ไม่เหลียวหลัง มีแต่เงินที่แม่หยิบให้ ๒ บาทเท่านั้น
ติดตัวมา ลักษณะความเด็ดเดี่ยวปรากฏอย่างชัดเจนออกมา

การจะไปอยู่ในวัดปากน้ำ ไม่ใช่จะตรงเข้าไปอยู่ได้ง่ายๆ คุณยาย
อาจารย์ต้องอาศัยบ้านคนรู้จักกันอยู่ก่อน โดยทำงานให้ยิ่งกว่าลูกจ้าง ทำงาน
บ้านให้ทุกชนิด ขณะเดียวกันก็หาทางรู้จักผู้ที่ไปปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำ
รอเวลาจนประสบโอกาสเหมาะ จึงเข้าไปอยู่ในวัดได้ด้วยความช่วยเหลือของ
อุบาสิกาทองสุข สำแดงปั้น ผู้ที่คุณยายอาจารย์ระลึกด้วยความกตัญญูว่าเป็น
ผู้มีบุญคุณยิ่งในชีวิต ตลอดชีวิตที่อยู่ร่วมกันท่านปฏิบัติตนต่ออุบาสิกาผู้เป็น
ครูคนแรกท่านนี้ด้วยความเหมาะสมทุกประการในทุกฐานะ ในบางครั้งก็ทำ
ในฐานะเป็นศิษย์ บางครั้งก็เป็นเพื่อน เป็นพี่ เป็นน้อง ดูแลกันและกันตลอด
มาจนถึงเวลาที่อุบาสิกาทองสุขถึงแก่กรรม

ศิษย์หลายๆ คนของคุณยายอาจารย์ จะยืนยันคุณธรรมที่เด่นชัดอีก

ข้อหนึ่ง คือ **ความกตัญญูทวด**ของท่านที่มีต่ออุบาสิกาทองสุข ตอนเจ็บป่วยด้วยโรคมะเร็งที่มดลูกในยามท้ายของชีวิต เพราะหลายๆ คนได้เห็นการปรนนิบัติที่ท่านมีต่ออุบาสิกาผู้เป็นครูอดหลับอดนอนอยู่รักษาพยาบาลน้ำเลือด น้ำหนอง น้ำเหลือง ที่ไหลเลอะ พร้อมทั้งกลิ่นอันรุนแรง ไม่ทำให้คุณยายอาจารย์รังเกียจ พยาบาลใกล้ชิด จนตัวเองมีกลิ่นเหม็นนั้นติดตัว เพราะความสำนึกในพระคุณที่คนเจ็บได้เป็นผู้ชักนำให้ถึงธรรมเหนือกว่าความรู้สึกในความรังเกียจ ด้วยความคิดที่จะตอบแทนบุญคุณให้ถึงที่สุดจึงได้ลิ้มรสสุขภาพของตนเอง กินนอนไม่เป็นเวลา จนร่างกายผอมลง เมื่ออุบาสิกาทองสุขบอกว่า “แม่จันทร์ ฉันเห็นพระลอยมาเยี่ยมเต็มไปหมดแล้ว” อันเป็นวาระสุดท้ายของชีวิตทั้งที่ไม่มีเงินเลย ท่านก็ได้ใช้ปฏิภาณขอความร่วมมือจากศิษย์ จัดงานศพเป็นงานใหญ่สมเกียรติครูบาอาจารย์ของท่าน จากนั้นท่านก็ล้มเจ็บด้วยโรคหลายอย่างเป็นหนักมากแทบเอาชีวิตไม่รอด เพราะสุขภาพทรุดโทรมในระหว่างการดูแลรักษาพยาบาลอาจารย์

ความเป็นคนไม่มีความกังวลในระยะเจ็บป่วย บรรดาศิษย์พากัน

คุณยายทองสุข

ระส่ำระสายเพราะขาดที่พึ่ง หลากๆ คนหายหน้าไปไม่เข้าวัดคุณยายอาจารย์เองก็รักษาตัวอยู่บ้านศิษย์ผู้หนึ่งมีผู้บอกให้ท่านมาอยู่ที่วัดเพื่อรวบรวมศิษย์มิให้กระจัดกระจาย ท่านกลับไม่เดือดร้อน วางจิตเป็นอุเบกขาบอกแต่เพียงว่า

“ไม่มีอะไรกังวลใครจะไม่มาปฏิบัติธรรมอีกก็ตามใจคนอื่นฯ ยังมีอีกมาก **ธรรมะเป็นสิ่งที่ทรงคุณค่า คนรู้ค่าต้องมาหาธรรมะเอง ธรรมะไม่ใช่ของราคาสูงจะได้เอาใส่กระเจาดอกกระเดียดขาย**”

ขอย้อนกล่าวถึงความพากเพียรเสาะหาหนทางเข้าปฏิบัติธรรมของคุณยายอาจารย์โดยละเอียดสักเล็กน้อย เพราะอาจจะเป็นประโยชน์ต่อผู้มีจิตใจ

ประเภทเดียวกันได้ถือเป็นตัวอย่างไม่ย่อท้อ คุณยายอาจารย์ออกจากบ้านมา พำนักรออยู่บ้านญาติในจังหวัดพระนคร ใช้เวลาอยู่ที่นั่นระยะหนึ่งเพื่อสืบเสาะ ให้ทราบว่ามีบ้านใดที่คนในบ้านไปทำบุญที่วัดปากน้ำ เมื่อแน่ใจแล้วก็ลาญาติ ขอสมัครเข้าอยู่ในบ้านคุณนายผู้หนึ่ง ที่บ้านแห่งนั้นตอนเย็นเวลาประมาณ ๑ ทุ่ม ถึง ๒ หรือ ๓ ทุ่ม มีศิษย์วัดปากน้ำท่านหนึ่งคือ **อุบาสิกาทองสุข สำแดงปั้น** มาสอนการปฏิบัติธรรมให้ผู้ทีสนใจอยู่เป็นประจำ คุณยาย อาจารย์ขออยู่ในบ้านนี้ โดยทำงานบ้านทุกอย่างให้เพื่อจตุตงหมายอย่าง เดียวคือเมื่อถึงเวลาอุบาสิกาผู้นั้นมาสอน คุณยายอาจารย์ก็ขออนุญาต **คุณนายเลียบ สิกาญจนานันท์** เจ้าของบ้านเรียนด้วย เจ้าของบ้านเป็นผู้มี จิตศรัทธาในเรื่องนี้อยู่แล้วจึงเต็มใจอนุญาต

การเรียนเริ่มแรกคงเหมือนกันกับผู้อื่นเรียน คือ ภาวนาด้วยคำว่า **“สัมมา อะระหัง”** พร้อมกับนึกนิมิตเป็นลูกแก้ว หรือ **องค์พระพุทธรูปแก้ว** อยู่ที่ศูนย์กลางกาย การฝึกหัด เริ่มแรกค่อนข้างยาก เมื่อหลับตาลง ความกังวลใจต่างๆ เรื่องการงาน เรื่องคิดถึงแม่ที่นครชัยศรี คิดถึงท้องทุ่ง กว้างก็เข้ามารบกวนอยู่บ่อยๆเมื่อนึกถึงคำที่ครูสอนไว้ว่า **“ความกังวลเป็นศัตรูสำคัญของสมาธิ”** รวมกับความปรารถนาอันรุนแรงเพื่อให้ได้พบพ่อ ทำให้คุณยาย อาจารย์เพิ่มความเพียรตั้งใจปฏิบัติเอาจริง หลับตาแน่น ตั้งใจภาวนา จะให้เห็นนิมิตด้วยตาเนื้อให้ได้ ซึ่งการทำอย่างนี้ไม่เป็นผล ทำให้ มีนศิระะ วิงเวียน หงุดหงิด ทำอย่างนี้อยู่เป็นเดือน ก็เห็นแต่ความมืด ไม่มี ความสว่างอย่างใดปรากฏ

คุณนายเลียบ

ท่านผู้เป็นครูเมตตาช่วยเหลือแก้ไขใหม่ สอนว่า ทำใจเฉยๆ เรื่อยๆ กำหนดบริกรรมนิมิตกับบริกรรมภาวนาเรื่อยไป อย่าให้มีกังวลอยากจะได้เร็วๆ พยายามอย่าขมใจ อย่าเกร็งตัว อย่ากดลูกนัยน์ตา เมื่อไม่เห็นก็อย่าเสียใจ

คุณยายอาจารย์จันทร์

เมื่อเห็นก้อย่าดีใจเกินไป เพราะนิมิตที่ได้ใหม่นั้นจะหายไป

เมื่อเข้าใจดีแล้วก็ลองปฏิบัติใหม่โดยเริ่มทำใจเฉยๆ อย่างที่อุบาสิกาทองสุขแนะนำ แต่ก็อดท้อยากจะเห็นเร็วๆ ไม่ได้ คิดอยู่เสมอว่า ถ้าเห็นเมื่อไรแล้วจะต้องไปพบพ่อให้ได้ เมื่อมีความอยากมากเข้า ก็เหมือนกับวิ่งตามเงาคิดท้อแท้ใจเหลือเกิน อีกใจหนึ่งก็คิดว่าบุญเรามีไม่พอ จึงไม่อาจจะเห็นธรรมได้ คิดฟุ้งซ่านไปต่างๆ นานา **ธรรมะมีจริงทำไมไม่เห็น** อุบาสิกา

ทองสุขให้ความกระจ่างทีละน้อยๆ **ธรรมะเป็นของมีจริง แต่ตัวเรายังดีไม่จริง ให้อยู่ทำค่อยไป** ถูกส่วนเมื่อไรจะเห็นเอง จึงนั่งปฏิบัติธรรมเรื่อยไปหวังจะให้ถูกส่วนมุ่งให้ใจหยุดอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เหนือสะดือ ๒ นิ้ว ตั้งอกตั้งใจมองหาจุดศูนย์กลางกายว่าอยู่ตรงไหน บังคับใจให้หยุดให้ได้ ความจริงขณะนั่งปฏิบัติธรรมใจไม่ฟุ้งซ่านวอกแวกไปทางไหนแล้ว กำลังอยู่ภายในกาย คิดอยู่อย่างเดียวคือหาฐานอันเป็นที่ตั้งของใจ ผลที่ได้รับคือความเหน็ดเหนื่อยเหมือนกับทำงานหนักๆ หายใจไม่ค่อยสะดวก ได้ทราบภายหลังจากอุบาสิกาทองสุขว่าใจของเราเป็นของละเอียดไม่ใช่ของหยาบจะบังคับให้หยุดยอมนิ่งไปไม่ได้ แม้ว่าใจเราจะไม่วอกแวกไปทางไหนก็ตามใจของเราต้องใช้วิธีทะล่อมทีละเล็กละน้อย เมื่อใจยอมก็หยุดเอง อุปมาเหมือนเราจะจับไก่เข้าเล้า ใจเรามุ่งจะจับไก่ ไม่ได้คิดอะไรอย่างอื่น ถ้าเราวิ่งพรวดพราดเข้าไปจับ ไก่ก็จะบินหนี เราจะได้ตัวไก่ เสียแรงเปล่าๆ แต่ถ้าหากเราค่อยๆ ทะล่อมเรียกไก่เข้ามา ไก่ก็จะเชื่องและยอมให้เราจับได้โดยง่าย ฉะนั้นได้กัณนั้น เราจะต้องบังคับด้วยกำลังมุ่งอยู่ที่เดียว พุ่งแรงเกินไปใจหยุดได้ยาก แต่ถ้าค่อยๆ ภาวนาประคับประคองนิมิต แม้เห็นบาง ไม่เห็นบ้าง แล่บ้างไม่

แจ่มบ้าง ในที่สุดใจจะรวมตัวแล้วหยุดในที่ตั้งของใจเอง การใช้กำลังเป็นเรื่องของคนหยาบหาปัญญามีได้ ธรรมะเป็นของเยือกเย็น ต้องทำใจของเราให้เย็นจึงจะเหมาะกับการเรียนธรรมะ

การปฏิบัติธรรมที่ถูกต้องก็คือ ทำใจของเราให้เพียงแต่รู้สึกเฉยๆ ว่าใจเราอยู่ที่ศูนย์กลางกาย ไม่ควรรู้มากกว่านี้ อย่าคาดคะเนล่วงหน้าว่าต้องเห็นอย่างนั้นอย่างนี้ ถึงเวลาแล้วยอมเห็นเอง

เมื่อเข้าใจถึงขั้นนี้คุณยายก็ลองปฏิบัติใหม่ อุปสรรคต่างๆ ก็ยังไม่หมดสิ้นไป ภาพนิมิตเก่าๆ มักจะผุดขึ้นมาให้เห็นเสมอ บางครั้งก็เป็นภาพสิ่งที่เราไม่ต้องการ อุบาสิกาทองสุขต้องสอนต่อไปอีกว่าไม่ควรเอาใจใส่ในนิมิตนั้น จะเกิดขึ้นก็ให้เกิดไป ให้เฝ้ามองศูนย์กลาง

กายเสมอ มองอย่างมีสติว่า สิ่งที่เราต้องการก็คือใจหยุด เมื่อเราไม่สนใจหนักเข้า ภาพเหล่านี้จะหายไปเอง อุปมาเหมือนแขกมาเยือนบ้าน เราเป็นเจ้าของบ้าน ไม่ยอมเอาใจใส่เขา เขาก็จะต้องเก้อเขินกลับไป

ด้วยความตั้งใจอันเข้มแข็งไม่ย่อท้อของคุณยายอาจารย์ แม้ไม่เห็นอะไรก็ไม่หมดความพากเพียรพยายาม แม้จะต้องใช้เวลาเพียรไปจนสิ้นชีวิตก็ยินดี เมื่อปฏิบัติติดต่อกันจากสัปดาห์เป็นเดือน จากเดือนเป็นปี จิตก็หวนงเหนียว เอาธรรมะเป็นอารมณ์ แรกๆ ก็ปฏิบัติตอนที่ว่างจากงาน แต่เมื่อเคยชินหนักเข้าเวลาทำงานก็ภาวนา ปฏิบัติธรรมไปด้วยจนครบถึง ๒ ปี ขณะภาวนากำหนดนิมิตอยู่จึงเห็นดวงกลมใสสว่างลอยนิ่งขึ้นมาตรงศูนย์กลางกาย เห็นชัดเจนแจ่มแจ้งทั้งลี้มตาหลับตาอยู่ ๒-๓ วันจึงได้บอกอุบาสิกาผู้เป็นครู อุบาสิกาทองสุขจึงสอนให้มองเข้ากลางดวงกลมใสสว่าง

นั้นจะเห็นตัวเอง เมื่อคุณยายอาจารย์มองตามก็เห็นตัวเองชัดใสอยู่ ท่านผู้เป็นครูจึงสอนต่อไป ให้มองดูกายทิพย์ กายพรหม กายอรุปรพรม ทั้งหยาบและละเอียดที่ซ้อนกันอยู่ข้างในเป็นชั้นๆ เข้าไป แล้วจึงให้มองดูกายธรรมโคตรภู ท่านเกิดความคิดขึ้นมาว่า

“เราได้เห็นธรรมะแค่นี้ยังทำให้ใจสบายถึงเพียงนี้ แม้ใครจะเอาทองคำมาให้มีน้ำหนักเท่าตัวเรา แล้วขอซื้อเอาธรรมะไปไม่ให้เราเห็นอีก เราก็ไม่ยอม เรารู้แล้วว่าไม่มีอะไรช่วยได้ มีอยู่ทางเดียวคือธรรมะนี่เอง” คุณยายเกิดความรักธรรมะขึ้นจับใจ

เมื่อได้ปฏิบัติธรรมถึงขั้นนี้ คุณยายอาจารย์ก็ระลึกถึงพ่ออีกตามเคย จึงบอกอุบาสิกาทองสุข อุบาสิกาทองสุขจึงแนะนำอุปเท่ห์ให้เข้าสมาบัติตามแนววิชาธรรมกาย เมื่อจิตละเอียดดีแล้วก็ทำใจให้หยุดให้นิ่งเฉย **ให้กายทุกกายซ้อนอยู่ในองค์ธรรมกาย แล้วอธิษฐานจิตขอพบพ่อ**

พอเข้าธรรมกายถูกส่วน รู้สึกว่ากายเบาลอยล่องสงบอยู่ในที่ว่างว้าง เป็นทะเลเพลิงที่กำลังลุกโชติช่วง ชั่วครู่หนึ่งไฟที่กำลังไหม้อย่างร้อนแรงก็ค่อยๆ มอดลง ขณะเดียวกันรัศมีของธรรมกายเปล่งสว่างจ้าเห็นสภาพต่างๆ

ได้อย่างชัดเจน ปรากฏเห็นภาพของสิ่งมีชีวิตมากมาย รูปร่างต่างๆ กัน บ้างก็เป็นสัตว์ บ้างก็เป็นคน บ้างก็ตัวเป็นคนหัวเป็นสัตว์ บ้างก็หัวเป็นคนตัวเป็นสัตว์ บ้างก็อยู่ในเครื่องทนต์ทรมานเห็นพ่อแล้วรูปร่างหน้าตาของพ่อไม่เปลี่ยนแปลงเลยแต่งตัวดูใกล้เคียงกับเมื่อเป็นมนุษย์ กางเกงขาก๊วยชุดทำนาของพ่อก็ยัง

คงสวมอยู่ แต่พ่อดูซบผอม ใบหน้าหมองคล้ำเหมือนคนที่กำลังมีทุกข์ เมื่อพ่อเห็นลูกสาวก็วิ่งมาเกาะที่เข้าหิ้งคู่ พ่อกำลังมีทุกข์ **พ่อตกนรกเพราะเมื่อมีชีวิตอยู่พ่อดื่มสุรามาก** ซื้อมสุราดื่มวันละ ๑๐ สตางค์ (๑๐ สตางค์ในสมัยนั้นซื้อสุราได้เป็นขวด) นอกจากนั้น**พ่อได้เคยฆ่าสัตว์** ออกไปท่องนาก็จับบง หอย ปู ปลา อยู่เป็นประจำ บางครั้งก็เชือดไก่ที่เลี้ยงไว้เป็นอาหาร เคยถามพ่อว่า พ่อฆ่าสัตว์ไม่กลัวบาปหรือ พ่อบอกว่าฆ่าเพื่อเป็นอาหารเลี้ยงชีพไม่ได้เอาไปค้าขายที่ไหน ถึงวันพระพ่อก็ไปทำบุญ คิดว่าบาปคงจะหายไป แต่ได้มาเห็นแล้วบาปของพ่อยังอยู่ พ่อกำลังถูกทรมานชดใช้บาป พ่อบอกว่าเมื่อใกล้จะละโลกพ่อเห็นนิมิตที่เคยทำบาป จิตจึงกระวนกระวายและเกาะอยู่กับนิมิตนั้น พ่อจึงถูกนำมาที่นี่

พ่อวิงวอนขอความช่วยเหลือน้ำตานองหน้า สงสารพ่อเหลือเกิน ไม่รู้จะช่วยพ่อได้อย่างไร เปรียบเสมือนพ่อกำลังจะจมน้ำ ตัวเองก็ว่ายน้ำไม่เป็น ช่วยพ่อไม่ได้ จึงร้องให้ออกมادتุงๆ จนอุบาสิกาทองสุขถามขึ้น ก็บอกไปตรงๆ ว่าพ่อกำลังตกนรกเพราะดื่มสุรา อยากจะช่วยพ่อให้พ้นทุกข์ แต่ก็จนปัญญา อุบาสิกาทองสุขแนะขณะที่ยังอยู่ในสมาธิ ให้อธิษฐานเรียกบุญบารมีที่ได้บรรลุถึง ธรรมอาราธนาธรรมกายช่วยพ่อ คุณยาย อาจารย์จึงอธิษฐานว่า

“ข้าพเจ้าตั้งใจปฏิบัติธรรมโดยเอาตัวเสี่ยงชีวิตนี้ เพื่อต้องการบรรลุธรรมจะได้มาช่วยพ่อ บัดนี้ข้าพเจ้าบรรลุธรรมแล้ว ขออานุภาพพระธรรมกายจงบันดาลช่วยพ่อ ให้พ้นทุกข์ด้วยบารมีของข้าพเจ้าเถิด”

พอขาดคำก็ได้ยินเสียงพระธรรม-

กายกังวานก้อง บอกให้พ่อรับศีล พ่อยกมือพนมสมาทานศีลจนจบแล้ว พระธรรมกายก็ให้พ่อระลึกถึงบุญที่เคยทำไว้ขณะที่เป็นมนุษย์ ด้วยอนุภาพของพระธรรมกายและบุญของพ่อที่เคยทำตามประสาชาวบ้านนอก ทันใดนั้น กายของพ่อเบาและลอยสูงขึ้นๆ ติดตามธรรมกายของคุณยายอาจารย์ ผ่านสวรรค์ชั้นต่างๆ พ่อทำบุญไว้ไม่ใช่น้อยเหมือนกันพ่อไปได้ถึงสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มีวิมานหลังเล็กเก๋คร่ำครว ไม่สูงโล่งดงามเหมือนวิมานของเทพองค์อื่นๆ พระธรรมกายพ่อบอกว่า วิมานที่ไม่สูงโล่งเป็นเพราะขณะที่พ่อเป็นคน วัตถุกีเข้าเหล้าก็กิน บุญก็ทำกรรมก็สร้าง มาสัตว์ติดชีวิตเพื่อเอามาทำบุญ พระธรรมกายสอนให้พ่อภาวนา “สัมมา อะระหัง” ดูกายของพ่อผ่องใสขึ้นมาก ต่างกับขณะอยู่ในนรก กายของพ่ออยู่ในสภาพทิพย์ อยู่วิมานชั้นดาวดึงส์

ความเป็นทุกข์ที่อยากจะรู้ว่าพ่ออยู่ที่ไหนพ่ออยู่อย่างไรก็หมดสิ้นไปแล้ว การได้ช่วยพ่อก็เหมือนขอขมาโทษ ได้เห็นสภาวะธรรมตามความเป็นจริง คนในโลกเมื่อเกิดมาก็ต้องแก่ ต้องเจ็บ ที่สุดก็ต้องตาย จะเอาอะไรติดตัวไปไม่ได้เลย แม้แต่สังขารร่างกายเราก็กัมมสลายไปในดิน สมบัติต่างๆ ของมนุษย์เหมือนของขอยืมไม่ใช่ของเรา เพราะตายไปแล้วเอาติดตัวไปไม่ได้

สิ่งที่เอาติดตัวไปได้ และเห็นได้ชัดด้วยตาธรรมกายคือ บุญและบาป เมื่อเกิดมาเป็นมนุษย์ถ้าปลงได้ถึงขั้นนี้จะเห็นว่า ไม่มีอะไรดีกว่าการกระทำให้ถึงที่สุดแห่งกองทุกข์ การขจัดทุกข์ให้หมดสิ้นไปอย่างสิ้นเชิงก็มีทางเดียวคือ ถือเพศพรหมจรรย์ขอบวชเพื่อรักษาศีลให้บริสุทธิ์ สร้างสมทางบุญเอาติดตัวไปให้ได้มากๆ การเข้าวัด

คนในโลกทั่วไปเห็นกันว่าเป็นเรื่องของคนเฒ่าคนแก่ แต่คุณยายอาจารย์เห็น ว่าอายุ ๒๙ ปีของท่านสมควรแล้วที่จะสละฆราวาสวิสัย

เมื่อได้เห็นธรรมะแล้ว ความเดือดเดี่ยวเกิดขึ้นในใจว่า “จะต้องออกจากบ้านโดยเด็ดขาด จะไม่ยอมให้มีอะไรมายับยั้ง” จึงได้ปรึกษากับอุบาสิกาทองสุข ด้วยความช่วยเหลือของอุบาสิกาผู้เป็นครู จึงได้ลาคุณนายเลียบในวันพฤหัสบดี ตอนบ่ายวันนั้นเมื่อหลวงพ่อดูปากน้ำออกสอนธรรมะ อุบาสิกาทองสุขได้พาคุณยายอาจารย์เข้ากราบฝากตัว หลวงพ่อพูดทักคำแรกว่า **“มีงมันมาซ้ำไป”** แล้วให้ส่งตัวเข้าในสถานที่คันวิชาชั้นสูงทันที โดยไม่ต้องผ่านการทดสอบปฏิบัติธรรมเหมือนคนอื่นๆ คิณนั้นอุบาสิกาทองสุขจึงโกนผมให้ รุ่งเช้าก็ได้เปลี่ยนเพศเป็นอุบาสิกา

เมื่อเป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์ การเรียนธรรมขั้นสูงก็เริ่มง่ายขึ้น หลวงพ่อสอนให้รู้จักชั้น ๕ อายุตนะ ๑๒ ธาตุ ๑๘ อินทรีย์ ๒๒ อริยสัจ ๔ ปฏิจลัมปะบาทธรรณ ๑๒ ด้วยเหตุที่ไม่รู้หนังสือจึงต้องอาศัยความรู้ที่เกิดจากการเห็นเท่านั้น ยิ่งทำยิ่งรู้ ยิ่งดูยิ่งเห็น ในที่สุดวิชาธรรมกายก็แตกฉานสุดจะประมาณ หลวงพ่อถามเกี่ยวกับธรรมะเป็นตอบได้ทุกข้อ ท่านถึงกับออกปากชมว่า **“เป็นหนึ่งในไม่มีสอง”** คำชมของหลวงพ่อกล่าวในที่ประชุม จึงเป็นความภาคภูมิใจอย่างเหลือล้น

คุณยายอาจารย์เล่าถึงความสนุกสนานในการเรียนวิชาธรรมกายขั้นสูงจากหลวงพ่อ ล้วนแต่เป็นความรู้ที่นำมาห้ศรัทธา แปลกประหลาด ซึ่งไม่สามารถเล่าสู่กันฟังเป็นที่เปิดเผยได้ด้วยยังไม่ถึงเวลาอันสมควร

มีอยู่หลายเรื่องที่คุณยายอาจารย์เล่าแล้วพวกเราลูกศิษย์ตื่นเต้นกันมากเช่น ในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง หลวงพ่อช่วยประเทศชาติ ศาสนาอย่างเต็มที่ด้วยวิชาธรรมกาย ในขณะนั้นหลวงพ่อมิศิษย์ที่เชี่ยวชาญวิชาธรรมกายเป็นพระภิกษุประมาณ ๓๐ รูป เป็นอุบาสิกาประมาณจำนวนเท่ากัน หลวงพ่อรู้การมาโจมตีของเครื่องบินข้าศึกด้วยอำนาจทางสมาธิจิต

แล้วให้ศิษย์ธรรมกายทั้งหมดของท่านช่วยกันปิดลูกกระเบิดลงทะเลบ้าง แม่น้ำบ้าง ปาฏิหาริย์ซ่อนประเทศ ซ่อนเมือง ซ่อนจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญ บังตาให้เห็นเมืองเป็นป่า ให้มองเห็นที่รกร้างไม่มีคนเป็นเมือง หลวงพ่อคุมการทำงานนี้ด้วยตนเองทั้งวันทั้งคืน ด้วย

อำนาจอันแรงกล้าของศิษย์ธรรมกาย จึงเป็นที่เล่าลือกันในสมัยนั้นว่า ชาวบ้านมองเห็นด้วยนัยน์ตาว่า ตอนเรือบินเข้าศึกมาทิ้งระเบิด มีแม่ชีวัดปากน้ำเหาะขึ้นไปปิดลูกกระเบิด และไม่ใช่มีผู้เห็นเพียงคนเดียวหรือสองคน แต่ได้พากันเห็นเป็นจำนวนมากจนหนังสือพิมพ์เอาไปลงเป็นข่าวอยู่หลายครั้ง

มีครั้งสำคัญที่สุดอยู่ครั้งหนึ่งที่รู้จักกันอยู่เพียง ๓ คน คือหลวงพ่อ คุณยายอาจารย์ และนายประยูร มัคทายกของวัดในสมัยนั้น ครั้งนั้นหลวงพ่อสั่งว่า

“ลูกจันทรีใช้ธรรมกายไปคูชิ มีลูกกระเบิดแปลกประหลาดลูกใหญ่กว่าเพื่อนอยู่ลูกหนึ่ง พวกสัมพันธมิตรประชุมกันว่าจะมาทิ้งที่ประเทศของเรา เพราะมีญี่ปุ่นอยู่แยะ คูชิ ถ้ามาทิ้งจะเป็นอย่างไร”

คุณยายอาจารย์ท่านเข้าสมาธิตามคำสั่งใช้ธรรมกายตอบหลวงพ่อดังที่ได้เห็นในญาณว่า

“ประเทศของเราเตียนราบเป็นหน้ากลอง แหกเป็นจุน ทั้งต้นไม้ใบหญ้าตึกตุงตึกตา ไม่มีอะไรที่มีชีวิตเหลืออยู่เลยเจ้าคะ” ขณะที่ตอบก็ให้รู้สึกอัศจรรย์ในฤทธิ์อำนาจของระเบิดลูกนั้นจริงๆ

หลวงพ่อก็ไม่พูดอะไรอีกเลย จากเวลานั้นศิษย์ในสถานเจริญภาวนาทุกคนต้องทำงานทางจิตกันทั้งวันทั้งคืน ไม่มีเวลาได้พักผ่อน หลวงพ่อควบคุมอย่างใกล้ชิด ตลอดเวลา ๗ วัน ๗ คืน งานหนักที่ท่านให้กระทำและเป็นความลับอยู่เพียงจะเปิดเผยขณะนี้คือ ให้ทุกคนช่วยกันเอาระเบิดลูกนั้นออกไปให้พ้นประเทศไทยในวันที่ ๗ ผลที่ปรากฏคือ พ้นไปจากประเทศไทยจริง แต่ไปทำความราบเรียบเป็นหน้ากลองไว้ที่เมืองอิโรซิมา ในประเทศญี่ปุ่น ที่เรารู้จักกันในชื่อต่อมาว่า**ลูกระเบิดปรมาณู**

(อาจจะไม่มีใครที่ได้อ่านแล้วอยากจะคิดค้นดูก็เป็นได้ บางท่านอาจไม่เชื่อซึ่งท่านก็ไม่ผิด เพราะท่านไม่เห็น บางท่านอาจเชื่อเพราะท่านได้เห็น ได้ยิน ได้ฟังด้วยตัวเอง บางท่านเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งซึ่งก็ไม่ผิดเพราะสิ่งเหล่านี้เขาอาจทำได้จริงคอยแต่การพิสูจน์ด้วยตัวเองท่านเท่านั้น แต่ถ้าสงสัยจริงถึงขนาดนั้นก็มีการพิสูจน์ลงไปสอบถามคณะกรรมการวิชาการของฝ่ายสัมพันธมิตรสมัยนั้นดูก็ได้ เข้าใจว่ายังมีอยู่อีกหลายคน)

คุณยายอาจารย์ได้รับการอบรมธรรมจากหลวงพ่อบอกพอสมควร หลวงพ่อก็ขอร้องให้ช่วยสอนธรรมแก่ผู้อื่น ท่านว่า ถ้าไม่สอนแล้วจะไปนั่งนิพพานองค์เดียวในใจก็คิดว่าองค์เดียวก็องค์เดียว คนไม่รู้หนังสือจะไปสอนใครได้ ถ้าเขาไล่ปัญหาธรรมเกี่ยวกับปริยัติคงจะต้องติดขัด อีกประการหนึ่งธรรมะเป็นของลึกซึ้ง ละเอียดรู้ตามได้ยาก เห็นได้ยาก ไม่ใช่วิสัยของการนึกคิดคาดคะเนเอา เป็นเรื่องที่ต้องรู้ต้องเห็นด้วยตนเองจึงจะเข้าใจ

กระนั้น ด้วยความที่ไม่เคยผิดระเบียบวินัย กับความเคารพในครู อาจารย์แม้จะไม่เต็มใจสอนแต่เมื่อหลวงพ่อบอกคำสั่งก็รับปฏิบัติ มีอยู่ครั้งหนึ่งต้องไปถึงเพชรบุรี เพื่อช่วยเหลือนิคมภารวัดแห่งหนึ่ง ผู้ซึ่งมาขอร้องต่อหลวงพ่อก็ให้ช่วยส่งศิษย์ไปปราบพวกทรงเจ้าเข้าผี โดยมาใช้ศาลาวัดเป็นที่เข้าทรง คุณยายอาจารย์ได้เล่ารายละเอียดทำให้พวกลูกศิษย์อดหัวเราะเพราะรู้สึกขำไม่ได้ เพราะถึงแม้ท่านจะถูกแกล้งให้ไปพักศาลากลางป่าช้า

แกลังให้กินสมอจนท้องเดิน ท่านก็ยังสามารถใช้ธรรมกายจัดการผีที่เข้าทรงได้สำเร็จ เมื่อกลับมาแล้วทางวัดจึงส่งข่าวแจ้งมาว่าประชาชนเลิกรทรวงเจ้ากันไปแล้ว นับว่าได้ทำกุศลให้คนเลิกรมงายไปได้จำนวนไม่น้อย

ความเคารพครูอาจารย์และเคร่งครัดในวินัยนั้น ท่านปฏิบัติมาสม่าเสมอไม่มีต่างพร้อยตลอด ๓๐ ปีเศษ แม้ขณะนี้ (ปี พ.ศ.๒๕๒๑) ยังสังเกตเห็นได้บ่อยจากการที่เมื่อใดพบว่าลูกศิษย์คนใดตื้อตึงไม่อยู่ในโอวาทท่านจะตักเตือนว่ากล่าวด้วยถ้อยคำรุนแรงบางคนถูกลงโทษอย่างหนักถึงขนาดท่านกำหนดเวลาไม่พูดด้วย การขัดคำสั่งที่คนอื่นอาจเห็นว่าเล็กน้อย สำหรับคุณยายอาจารย์ท่านจะถือเป็นเรื่องสำคัญเสมอ เพราะตัวท่านเองไม่เคยตื้อตึงต่อครู

ไม่ใช่เรื่องการเคร่งครัดตรงต่อระเบียบวินัยเท่านั้น แม้แต่เวลา ท่านก็ตรงต่อเวลาจนราวกับว่าท่านเป็นนาฬิกาเสียเอง ถึงเวลาใดทำอะไร จะปฏิบัติตรงสม่าเสมอไม่ผิดพลาด ไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยถึงจะเจ็บไข้ก็ไม่ยอมแพ้ ปฏิบัติหน้าที่ไปทั้งไม่สบายอย่างนั้น ถ้าเป็นมากลุกไม่ไหวก็นอนออกคำสั่งไม่มีย่อท้อ

การสั่งสอนอบรมศิษย์ท่านทำด้วยความเมตตา แม้ตนเองจะไม่มีลูก แต่จากการอบรมนั้นแสดงความหวังดีเสียยิ่งกว่าศิษย์ทุกคนเป็นลูก บิดามารดาของชาวโลกถึงจะห่วงใยบุตรธิดามากเท่าใด ก็ห่วงกันได้เพียงชีวิตเดี๋ยวนี้ แต่คุณยายอาจารย์ห่วงลูกศิษย์นั้นห่วงทั้งชาติปัจจุบันและอนาคตชาติต่อไป ท่านจะเน้นและกระตุ้นให้ศิษย์ทุกคนฝึกฝนในการทำความดีอย่างไรไม่มีที่หยุด

ที่พอให้พยายามละกิเลสโดยชี้แจงอย่างละเอียดลออ ซึ่งบางครั้งชาวโลกจะเห็นเป็นของธรรมดา แต่ท่านเอามาแจกแจงจนเราซาบซึ้งใจว่า นั่นแหละเป็นกิเลสอย่างละเอียดทีเดียว

การสอนที่ท่านให้ต่อศิษย์ใกล้ชิด ถ้าคนที่ติดเหยื่อในโลกได้ยินจะต้อง

ตกใจมาก เพราะท่านสอนให้รู้จักเอาตัวรอดจากกิเลส เดินออกจากกาม ออกจากความทุกข์ของโลก ให้รู้จักป้องกันตัวให้พ้นเหยื่อล่อของกาม ความสะอาด

ของจิตใจในการประพฤติดพรหมจรรย์ของท่านลูกศิษย์ทุกคนตระหนักดี การสั่งสอนของท่านเป็นแบบผ่าตัด ตรงและรุนแรง เป็นแนวประหลาด เช่นตัวอย่างท่านกล่าวว่า เมตตากฤษณาและสงสาร พาเราตกเหว ต้องเอาอุเบกขาเป็นแถวลยโยนลงไปให้เมตตาสงสารไต่ขึ้นมา นี่เป็นข้ออรรถธรรมที่ค่อนข้างลึกซึ้งในการสู้รบกับกิเลส ซึ่งจะไม่บรรยายให้ละเอียดได้ ณ ที่นี้

มีบางครั้งบางครั้งที่ท่านต้องอดทนจนจับใจศิษย์ เช่นตอนที่ผู้ใกล้ชิดของศิษย์รุมกันโกรธท่าน กล่าวหาว่าท่านเป็นผู้ล้างสมองให้คนของเขาละกิเลสละทิ้งความสุขทางโลกหันมาปฏิบัติธรรม บางรายไปอย่างอันธพาลยืนชี้หน้าว่าท่านสาตเสียเทเสีย ท่านคงรู้ด้วยวิธีหนึ่งเจ็บเก็บใจไว้ในกาย ปฏิบัติกัมมัฏฐานสู่การกระทำเช่นนั้นมิผลให้ท่านมีจิตผ่องแผ้วไม่สะดุ้งสะเทือนโกรธแค้น ท่านไม่สู้ด้วย วิธีโกรธตอบ ท่านกล่าวว่า

“ชาติหน้ามีจริง ชาตินี้เราเป็นได้แค่นี้ใช้หนี้อยู่ก็อดทนเอา จะสู้

ทำความดีไม่ถอย ซาติน้ำจะไม่ให้เป็นอย่างซาตินี้แน่นอน”

ความมหัสจรรย์ที่น่าคิดอีกประการคือ คุณยายอาจารย์ไม่มีความรู้ทางโลกเลย เดือนหนึ่งปีหนึ่งจะออกนอกที่พักแทบจะนับครั้งถ้วน แต่ถ้าศิษย์คนใดมีปัญหา ไม่ว่าจะเรื่องส่วนตัว เรื่องครอบครัวหรือเรื่องราชการ ซึ่งบางครั้งผู้เป็นเจ้าของเรื่องหาทางออกไม่ได้ ถ้ากราบเรียนปรึกษาท่าน จะไม่มีใครผิดหวังจากคำแนะนำนั้นสักครั้งเดียว จะต้องได้รับผลสำเร็จอย่างมหัศจรรย์ทุกครั้ง โดยเฉพาะถ้าเป็นปัญหาเฉพาะหน้าแล้ว สุดท้ายจะกล่าวชมปฏิภาณของท่านได้ การแสดงอาการไม่รู้ทันผู้อื่นที่คนทั่วไปเห็นอยู่นั้น ได้ปิดบังไม่ให้ใครเห็นปัญญอันชาญฉลาดของท่านเสียสิ้นเชิงมีแต่ศิษย์ใกล้ชิดเท่านั้นที่ทราบ

รัศมีของคุณยายจันทร์ ขนนกยูง

เมื่อสมัยที่คุณยายจันทร์ยังพักอาศัยกับคุณยายทองสุขในวัดปากน้ำได้มีครูจากโรงเรียนเยียนาฯ จ.เชียงใหม่ มาพักที่บ้านคุณยายทองสุขเพื่อปฏิบัติธรรม คุณครูผู้นี้มีลูกศิษย์ชื่อ เจ้าสร้อยมาลา ณ จำปาศักดิ์ ซึ่งขณะนั้นมีอายุเพียง ๑๕ ปี ได้ติดตามมาด้วย

เจ้าสร้อยมาลาฯ เล่าให้ฟังว่า ในราวปี พ.ศ.๒๕๐๕ ท่านได้ติดตามคุณครูมุกดา โอยเสน ซึ่งเป็นลูกศิษย์วัดปากน้ำ มาปฏิบัติธรรมที่วัดในช่วงปิดเทอม ท่านเองไม่เต็มใจมา แต่เกรงใจคุณครูจึงต้องมาด้วย ท่านมาพักที่วัดปากน้ำอยู่ ๔ คืน อยู่ที่กุฏิคุณยายทองสุขเดิม ขณะนั้นคุณยายทองสุขสิ้นชีพแล้ว แต่คุณยายอาจารย์ยังพักอยู่ ที่กุฏินั้น เจ้าสร้อยมาลาฯ เล่าว่าครั้งแรกที่เจอกัน ท่านจำชื่อคุณยายได้แม่นยำเพราะรู้สึกว่ชื่อนามสกุลแปลกดี ตกตอนเย็นคุณครูมุกดา หาข้าวให้รับประทานแต่ท่านรับประทานไม่ได้ เพราะกับข้าวเป็นน้ำพริกกะปิ ท่านแพ้จึงจึงไม่ได้รับประทาน อีกทั้งจาน ช้อนก็เป็นสังกะสี เมื่อคุณครูบังคับจึงแสดงอาการไม่พอใจ แต่คุณยายอาจารย์ท่านไม่ถือโกรธเลย ท่านบอกว่า “ไม่เป็นไร ไม่กินก็ไม่เป็นไร” แล้วท่านก็เดินไปหยิบกล้วยมาให้

ด้วยความหวังดีเกรง
เจ้าสร้อยมาลาฯ จะ
ทิว แต่เจ้าท่านก็ไม่
ยอมรับประทานอีก
เพราะกำลังโกรธ
ท่านไม่เคยลำบาก
เนื่องจากท่านเป็นเจ้า
มีตระกูล มีบิรวาร

แวดล้อมมากมาย คินนันทน์ท่านจึงเข้านอนทั้งที่ท้องว่างและมีอารมณ์ขุ่นมัว ท่าน
เล่าว่าท่านนอนมองหลังคาลังกะสีของบ้านและนึกไปว่าถ้าฝนตกจะรั่วใส่
เราไหมนะ และทำไมเราต้องมานอนในที่อย่างนี้

ราวตีสามของคืนนั้นท่านสะดุ้งตื่น ได้ยินเสียงของคุณยายทองสุก
จากเตียง เสียงดังชัดเจนมากพูดอย่างเฉียบขาดว่า “ให้ประคองดวงจิตของคุณ
ประคองดวงธรรมกายไว้เหนือสะดือ แม้คุณจะมี จะเขี้ยว จะตด ก็ให้ สัมมา
อะระหังไว้” ตอนนั้นเจ้าสร้อยมาลาฯ ท่านไม่เข้าใจ ท่านนึกไม่พอใจว่าทำไม
พูดคำไม่สุภาพ และพอมองออกไปนอกมุ้งเห็นคุณยายอาจารย์ ท่านนั่งสมาธิ
อยู่ที่แปลกคือท่านเห็นแสงสว่างเป็นวงอยู่รอบศีรษะของคุณยายอาจารย์ด้วย
เป็นแสงสีขาวนวล ซึ่งท่านมาทราบในภายหลังว่าเป็นแสงที่นักวิทยาศาสตร์
เรียกว่า แสงออโรรา ซึ่งมีทั้งสีเขี้ยว เหลือง ส้ม แต่แสงสีขาวนวลนี้แสดงถึง
พลังอันสูงสุด ท่านเคยเห็นแสงอย่างนี้ครั้งหนึ่งเมื่อคราวเป็นไข้หนัก ใกล้ตาย
พอมาทเห็นแสงอย่างนี้จากคุณยายอาจารย์อีก จึงนึกศรัทธา ใจก็เลยอ่อน
โยนลง เข้าขึ้นมากท่านรับประทานข้าวได้ไม่บ่นอีก

พอราว ๘ โมงเช้า มีแม่ชีและผู้คนเยอะแยะไปกราบศพหลวงพ่อดำ
ปากน้ำ ท่านก็ตามครมุกดาไปด้วย โดยไม่รู้จักหลวงพ่อดำปากน้ำเลย เมื่อ
ได้ยินพระน่านั่งสมาธิแบบสัมมา อะระหัง ท่านยังไม่หายโมโห จึงแกล้งภาวนาว่า

ล้มมาอะระหอย (ถึงตอนนี้เจ้าสร้อยมาลาฯ ท่านยกมือไหว้ทว่มีศึระะว่า ล่าธุ ขออย่าได้เป็นบาปติดตัวเลย ตอนนั้นไม่รู้เรื่องจริงฯ) ขณะที่ท่านภาวนาอย่าง นั้นท่านก็ได้เห็นพระรูปหนึ่งที่ท่านไม่รู้จัก เอาอะไรมาตีศึระะท่านแล้วคว่าให้ ใช้คำภาวนาให้ถูก และต่อไปภายหน้าจะมีญาณรู้เห็นมากกว่าคนธรรมดา ท่านยังเถียงพระรูปนั้นไป แต่จำหน้าพระรูปนั้นได้อยู่ ครั้นนั่งสมาธิกันเสร็จ แล้วก็มีการแจกพระของขวัญกัน ตอนนั้นทำบุญกันองค์ละ ๓๐ บาท โดยให้ รับผิดชอบต่อ ๑ องค์ท่านนั้น แต่เจ้าสร้อยมาลาท่านเป็นเด็กแก่น ท่านจึงเวียน เข้าไปรับอีก เมื่อรอบแรกท่านรับฯจึงไม่ได้มองอะไร แต่เจ้าสร้อยมาลาท่าน เป็นเด็กแก่น ท่านจึงเวียนเข้าไปรับอีก เมื่อรอบแรกท่านรับฯจึงไม่ได้มองอะไร พอเข้าไปรอบที่สองท่านมีเวลาเหลียวมองไปรอบๆ จึงได้เห็นโลงศพตั้งอยู่ มีดอกไม้จัดไว้สวยงามจึงรู้ว่าต้องเป็นคนดีเป็นที่นับถือ ครั้นเงยหน้าเห็นรูป หลวงพ่อวัดปากน้ำ ท่านสะดุ้ง นึกได้ว่าเป็นพระที่มาเตือนท่าน เมื่อได้ถาม พระที่กำลังแจกพระของขวัญดูจึงได้รู้ว่าเป็นหลวงพ่อวัดปากน้ำจริงๆ และต่อ มาภายหลังท่านได้ทำสมาธิแบบล้มมา อะระหัง เรื่อยมา และมีญาณรู้เห็น อย่างที่หลวงพ่อบุญได้พบทุกประการ

เจ้าสร้อยมาลาแม้จะเป็นเด็กอายุเพียง ๑๕ ปี ในขณะนั้น ก็ยัง ประทับใจในตัวคุณยายอาจารย์จันทร์ ขนนกยูง เมื่อเอยถึงคุณยายอาจารย์ ท่านจะบอกได้ทันทีว่าคุณยายเป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตน และท่านไม่เคยถือ โกรธใคร แม้จะได้พักอยู่กับท่านเพียง ๔ คืน ก็ยังประทับใจ และรำลึกถึงคุณ ยายอาจารย์อยู่เสมอ ท่านไม่ได้มีโอกาสดูกลับไปกราบอีก แต่หลังจากนั้นท่าน ได้นั่งสมาธิตามแนวล้มมา อะระหัง เรื่อยมา และท่านไม่ได้แกลังภาวนาผิดๆ อย่างนั้นอีก

ปัจจุบันนี้เจ้าสร้อยมาลาฯ จะนำอาหารไปถวายพระที่วัดใกล้บ้าน ท่าน สวดมนต์ทำวัตรและนั่งสมาธิทุกวันไม่เคยขาดเลย

แต่เดิมด้วยคิดว่าตนเองไม่มีความรู้ทางหนังสือ การสอนผู้อื่นคง

ลำบากเพราะความรู้ที่มีอยู่ได้จากภาคปฏิบัติล้วนๆ จึงไม่คิดจะสอนใคร
ครั้นรำลึกถึงคำสั่งครั้งสุดท้ายของหลวงพ่อก็ให้ไว้ว่า **ให้ช่วยกันเผยแผ่วิชา
ธรรมกายของพระพุทธองค์** คุณยายอาจารย์จึงต้องรับหน้าที่อบรมสั่งสอน
ผู้ไฝ่ธรรมตลอดมาจนกระทั่งปี พ.ศ.๒๕๒๑ แม้อายุใกล้จะ ๗๐ ปีแล้ว ท่านก็
ยังไม่ทิ้งหน้าที่ตามคำสั่งของหลวงพ่o ใครที่เป็นศิษย์เห็นท่านแล้วจะรู้สึกภูมิใจ
ดูท่านแข็งแรง ว่องไว แต่เมื่อนึกถึงอายุของท่าน บางทีทำให้อดใจหายไม่ได้
ท่านกำลังนับวันจากพวกเราอยู่ อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าท่านจะยังอยู่หรือจากไป
สิ่งหนึ่งที่ได้ทิ้งไว้ให้พวกเราได้กราบระลึกถึงคือ **“ความเป็นตัวอย่างอัน
ยอดเยี่ยมในการสร้างบารมี”** จะมีใครบ้างสักกี่คนหนอที่จะเดินทางตาม
ตัวอย่างอันวิเศษนี้ ปัจจุบันคุณยายจันทร์ได้ละสังขารไปแล้ว เมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๓
สิริอายุได้ ๙๒ ปี

